

Platanos

de Doina Ruști

Am crezut inițial că făcea parte dintr-o familie sus-pusă, poate niște oameni distinși care se trăgeau din prinți străvechi ori măcar din cine știe ce înalți funcționari, genul de indivizi care călătoresc mult, locuiesc prin case mari, pline de cărți și de lucruri frumoase. Cei din familii de-astea îți sar în ochi, nu pentru că ar fi îmbrăcați mai luxos, ci pentru felul îngăduitor în care-ți vorbesc. Se uită la tine, zâmbind, gata să-ți intre în voie și, cu toate astea, te simți ca și cum ți s-a făcut o favoare. El era un astfel de tip, luminat de acea clementă interioară, care te preface pe loc într-o pisică prinsă de ploaie.

În dimineața de aprilie, mi-l amintesc, stătea înfîpt lângă chioșc, destul de înalt pentru vârsta lui, poate și din cauza sacoului, care-i ridica umerii.

— Ce faceți acolo, ne-a întrebat el, cu o voce încântătoare, nu cumva vorbiți despre *Bila de Aur*?

Într-un prim moment n-a răspuns nimeni. Eram derutați. Înțeleseserăm la ce se referă, cu toate că nimănui nu-i trecuse prin minte să-i spună așa. Dincolo de rău se vedea, într-adevăr, o minge strălucitoare, era acolo de dinainte de venirea noastră, mare și tot atât de misterioasă cum e Luna. Nu cred că cineva își pusese prea multe întrebări despre ea. Era acolo și gata. Totuși, în dimineața cu pricina, remarcasem că acel glob își schimbase oarecum nuanța: acum bătea într-un auriu-violet, ca și cum cineva ar fi suflat peste el o boare subțire, de liliac.

— Au vopsit-o ieri, ne-a lămurit el, cu aceeași voce jovială, ca și cum era de la sine înțeles că toate mingile aurii pot fi vopsite.

O tăcere lungă și incomodă a crescut de la el până în creierul nostru. Și ce-am fi putut să spunem, când până atunci singurul lucru vopsit pe care-l văzuserăm era chioșcul. Cati îl vopsea periodic – fusese mov, apoi galben, iar de câteva săptămâni era alb.

Toți ochii stăteau pe noul venit, care mi se părea cea mai enigmatică ființă din câte văzusem, iar Vio rămăsese, cum se zice, cu gura căscată de uluire. Dar și ceilalți, mai ales fetele, se uitau la el cum nu mai priviseră pe nimeni, cu o admirație evidentă. Își dăduse seama, dar, în ciuda avantajului, nu era îngâmfat. Cred și eu: când ești popular îți dă mâna s-o faci pe modestull!

Și avea și ceva, un fel de luminiță în ochi, care te făcea să-l iubești. Iar în momentul de uimire, care ne încălzise pe toți, ne-a spus cum îl cheamă.

— Platanos!

În mod normal am fi râs, nu doar că suna caraghios, dar, ca să zic așa, ieșeau din cuvintele sale un fel de pretenții, ceva țepos, ca o floare de plastic.

— Plātanos, a repetat el, cu accentul pe primul *a*!

Vocea îi suna acum mai prietenos, iar zâmbetele noastre s-au risipit.

— Este numele pe care mi l-am ales. Voi?

— Ce, noi? am mormăit eu.

— Ce nume v-ați luat?

Evident, nouă nu ne spusese nimeni că aveam dreptul să ne alegem un nume, doar nu veneam din cine știe ce familii de șmecheri, ca el! De altfel, nici nu-mi mai aminteam cum arată ai mei. Aveam patru ani când m-au luat de-acasă și, ca să fiu sincer, în momentul acesta am mai multe amintiri despre Cati decât despre mama. Prin urmare, habar n-am cine mi-a ales numele. Un singur lucru devenea cert: numele meu, care atâta vreme mi se păruse frumos, începea să sune aiurea. Sisinel. Cum să mă prezint Sisinel, în fața unui tip care se recomandase Platanos?!

Continua să ne privească, încântat, de parcă el n-ar fi fost adus în tabără din aceleași motive ca noi. Voiam să-l pun cu botul pe labe, într-un fel voiam să-i arăt cine sunt.

— De cât timp te-au dat afară ai tăi?

Nu era afectat, așa că am mai turnat niște motorină pe foc:

— Vreau să zic: unde ai stat până acum?

— Pe lângă Bila de Aur.

Acum chiar că ne captase atenția. Niciunul dintre noi nu ieșise din tabără. Eram aici de la vârste mici și rareori se întâmplase să vedem pe altcineva în afară de îngrijitori și de Cati.

— Eram bine situat, s-a lăudat el, lângă o cafenea frecventată de lume bună. Vara e atât de aglomerat, încât poți să simți în nas aburii cafelei, mirosul de scortişoară ori parfumurile femeilor. Pe timpul zilei se umple de elevi, care vin pentru înghețată și prăjituri.

Deși nu ne povestise mare lucru, în mintea noastră începuse să crească o prăjitură imensă, în multe trepte, acoperită cu ciocolată și asaltată de elevi minuscule, zeci, sute de copii, care escaladau treptele uriașei prăjituri.

— Iar seara, continuă el să povestească, cânta orchestra. Pe timp de vară abia apucam să-nchid ochii, uneori mă prindea dimineața! Și n-aveți idee ce gălăgie nebună e în oraș: mașini, sirene, scrâșnete și geamuri trântite. Însă pe mine cel mai tare mă enervau chicotelile de la ora 6, când, timp de jumătate de oră, nu le auzeam decât pe tipele care lucrează la Bila de Aur.

— Ce e Bila asta? am îndrăznit eu.

— Un mall.

Probabil că pe fețele noastre se vedea cât suntem de idioți.

— N-ați fost niciodată în oraș?

Ar mai fi vrut să spună ceva, dar, în loc să continue, și-a mângâiat primul nasture al sacoului. Cred că știa că, dacă a ajuns aici, n-o să mai vadă vreodată orașul. Ca și noi, și el se născuse *defect*.